

LASTEN JA NUORTEN OSASTO

PANNUKAKKUVUORI

(Satu)

Kerrotaan, että eräässä kaukaisessa maassa ihmiset elivät ainoastaan pannukakulla. Pannukakkua oli kokonainen suuri vuori, josta sitä olisi riittänyt kaikille maan asukkaille, mutta muutamat maan asukkaat olivat anastaneet haltuunsa koko vuoren. He söivät ja lihoivat niin paljon että he tulivat heikkokalkkaisiksi ja lopulta niin laiskoiksi, etteivät he viitsineet edes itse leikata pannukakua, vaan täytyi toisten ihmisten sitä heidän eteensä kantaa. Vaikka he eivät mitenkään jaksaneet kaikkea syödä, he kateellisesti vartioivat, ettei sitä toiset saaneet kuin pienen osan. "Öhr, öhr, öhr" he röhisivät, ja tallasivat pannukakkua ahneudessaan jalkoihinsa, vaikka suuret joukot vuoren juurella elävien lapsia kärsi nälkää. Jolloinkin nuo vuorella olivat viskasivat noille nälkäisille pienen palan ja siitä he aina kiittivät heitä nöyrästi. Jos lapset olisivat tienneet kuinka nuo vuoren eläjät tallasivat heidän pannukakkuunsa jalkoihinsa, eivät he olisi sitä syöneet, mutta he eivät tienneet, eikä heidän vanhempansaakaan tienneet sitä. Lapset pitivät pannukakusta. Jos he eivät sitä saaneet, eivät he voineet nukkua, he näkivät pahoja unia, heitä paleli ja he olivat aivan onnettomia.

Kerran vuorelta erotettiin eräs isä, jolla oli paljon lapsia. Vaikka tämä isä oli koko elinaikansa joka päivä irrottanut suuria kappaleita pannukakusta, niin hän itse sai vain pienen palan sitä, joka oli riittämätön ravitsemaan hänen lapsiansa. Aina kun isä tuli kotiin vuorelta ja toi kakkusuutensa, pistelivät lapset sen heti suihin. Ja nyt kun isä erotettiin, eivät he saaneet ollenkaan pannukakua. Isä suuttui, äiti suuttui ja he heristelivät nyrkkejään vuorella olijoita kohden. Lapsetkin suuttuivat ja heristelivät laihoja nyrkkejään, mutta kukaan ei heitä huomannut. Toiset, jotka saivat pienen kakkusuutensa, nauruivat vain heille.

Mutta irrotettua pannukakua kertyi vuorelle niin paljon, että useita irrottajia ajettiin pois vuorelta. Monta, hyvin monta perhettä joutui nyt näkemään nälkää eikä kukaan enään nauranut, kun he väentelivät käsiään katkeruudesta. Laakson eläjät rupesivat ajattelemaan miten saataisiin koko kakkuvuori heille itselleen. Se isä, joka ensiksi erotettiin, kertoi toisille kuinka palvelijat kantavat pannukakua hopeaisissa astioissa vuorella eläjille, jotka röhkivät laiskuudessa ja lihavuudessa. Hän kuvasi kuinka alhaalla laaksossa kaikkialta kuuluu surkea valitus, ja ne likaset palaset mitkä heille viskattiin, eivät riittäneet heidän nälkänsä sammuttamaan. "Meidän täytyy saada paljon väkeä koolle ja ajaa nuo röhkivät laiskottelijat pois vuorelta ja ottaa lapsille kylliksi pannukakua!" hän sanoi. Puheelle hurrattiin ja äidit sanoivat: "Siinäpä on mies, joka puhuu totta!" ja kaikki kuulijat olivat samaa mieltä, että koko vuori kuuluu heille.

Mutta ennenkuin he ehtivät koota joukkonsa ja lähteä vuorelta

ta valtaamaan, huomasivat vuorella olijat laakson eläjien levottomuuden ja he alkoivat pelkäämään. He käskivät palvelijain lohkaista laakson eläjille isomman palan pannukakua ja asettivat lisää vartijoita vuorelle, joille he lohkasivat vieläkin suuremman osuuden kuin laaksossa eläjille. Se isä, joka puhui, sanoi kyllä, että enemmän meidän tulee saada ja kehotti toisia isä ja äitejä yhäkin pyrkimään vuoren haltijaksi, mutta kun nuo nöyrät ja nälkäiset olennot saivat jo näin paljon enemmän pannukakua, sanoi suurin osa heistä, että ei ole kohtuullista vaatia enempää. Ja niin on tuo mahattava pannukakku vuori tuossa kaukaisessa maassa vieläkin niiden röhkivien laiskureiden hallussa.

Mutta tuon isän sanat, joka puhui kansalle, ovat painuneet monen mieleen ja yhä useammat alkavat ajattelemaan samalla tavalla kuin hän. Ja vuorta vartioidaan entistä tarkemmin.

Senjälkeen kun kuulin tämän sadun, en ole kuullut, ovatko nuo laakson isät ja äidit jo pian valmiit valtaamaan vuoren, josta he aikovat laittaa kauniin onnen maan kaikille laakson eläjille.

Hilma Nylund.

MIKSI ELEFANTEILLA ON PITKÄ KÄRSÄ.

(Satu Pikku palleroisille.)

Miljoonia vuosia sitten, kun meidän maailmamme oli vielä hyvin nuori, harhaili jättiläismetsien varjossa laumoitain jättiläis-elefantteja ja muita jättiläiseläimiä.

Eräässä elefanttilaumassa oli eräs äiti-elefantti, nimeltä Moo. Kun se kulki ruuan haussa, kompuroi sen suuri ja kömpelö poika Mao, sen jälessä. Samoin kuin monet muutkin pojat, luuli Mao tietävänsä enemmän kuin hänen vanha äitinsä ja oli siksi hyvin usein tottelematon. Tämä nuori elefantti oli hyvin itserakas. Se kehui aina itseänsä toisille elefanteille niin, että kukaan ei halunnut seurustella sen kanssa. Se joutui alituisesti riitaan toisten kanssa, sillä hän ei malttanut olla tarpeettomasti sekaantumatta heidän asioihinsa. Ja sitten se aina meni äitinsä luokse kertomaan kuinka huonosti häntä oli taaskin kohdeltu.

Koska sinä et voi olla jontumatta riitaan, niin pysy kotona, sanoi äiti-elefantti.

Mutta minä väsyn olemaan kotona aina yksinäni ja tahdon leikkiä toisten kanssa, valitteli Mao.

Tähän mailman aikaan oli elefanteilla ainoastaan lyhyt kärsä, kuten siolla. Mao oli aivan erinäköinen elefantti kuin ne, joita me näemme sirkuksessa. Tämän elefantin kärsä oli lyhyt ja pehmeä ja punertava ja hän luuli kärsäänsä kauneimmaksi maailmassa ja oli ylpeä siitä, ja samoin luuli hänen äitinsäkin. Joka aamu hän pesi kärsänsä raitilla vedellä, jotta se pysyisi pehmeänä ja punertavana.

Matalalla jokirannalla, lähellä nuoren elefantin kotia, asui alligaattorin perhe. Isä-alligaattori oli ilkeä ja ärä vanhus. Hänellä oli ainakin tusina lapsia ja vanha vaimo. Jos kuka hyvänsä metsän eläimestä kulki sattumal-

ta lähelle alligaattorin lätkköä, sai hän sitä usein katkerasti kuttua.

Eräänä päivänä oli nuori Mao taaskin riidellyt leikkiveriensä kanssa ja niin hän ikävissään harhaili pitkin jokirantaa. Hän huomasi, että koko alligaattoriperhe nukkui kuumalla hietikolla. Hän ajatteli, että nytpä hän tekee kiusaa isä alligaattorille ja kurkistaa oikein läheltä hänen olinpaikkaansa.

Kuka se on? kuului ärtyisen alligaattori-ukon ääni.

Minä se vain olen, vastasi Mao.

Mene tiehesi, en minä siedä ketään nuuskijoita ympärilläni! karjui ukko-alligaattori. Mutta Mao ei lähtenyt. Hän halusi tehdä kiusaa.

Samalla alligaattori emäntä kutsui perheensä ruualle ja Mao haistoi hyvän ruuan hajua. Mao oli luonteeltaan hyvin utelias ja tunkeileva. Tällä kertaa hän taaskin joutui utelaisuutensa valtaan, kun haistoi tuon oudon ja hyvätuoksuisen ruuan hajua, että hän homaattansa kurotti kärsäänsä yhä kauemmaksi hajua kohden. Tällöin ukko alligaattori suuttui tuohon uteliaaseen nuliikkaan ja tarttui kiinni sen kärsään ja alkoi vetää voimiansa takaa. Mao säikähti ja alkoi vetämään kärsäänsä irti alligaattorin puristuksesta, mutta se ei irrottanut, ja mitä enemmän elefantti koetti rimpuilla vapaaksi, sitä pitemmäksi sen kärsä venyi.

Vihdoin ukko-alligaattori päästi Maon kärsän irti ja nauroi ilkeää ivanaurua, sanoen: "No, missä on nyt sinun sievä, puner-va kärsäsi? Nyt se on niin pitkä, että voi haistella toisten herkkuja häiritsemättä niiden uinrauhaa, ha, ha, haa!"

ASTORIA, ORE.

Siitä on jo pitkä aika kulunut kun täältä on kukaan kirjottanut Toveritareen. Syynä taitaa olla se, että ihanneliitto on toiminut englanninkielellä tänä syksynä eikä ole tullut valituksi Toverittareen kirjeenvaihtajaa. Sopiisihan sitä kirjottaa Lasten Osastoon vaikka me toimimmekin englanninkielellä.

Me kutsumme ihanneliittoamme nimellä "Young Socialists' League." Pidämme kokouksemme ja keskustelme asioistamme englanninkielellä. Se on kieli, jota me käytämme joka päivä ja jota me parhaiten osaamme ja sillä kielellä me tulemme toimimaan sittenkin kun kasvamme aikuisiksi ja alamme osastotoimintaan. Jos täälläkin olisi enempi nuoria, jotka olisivat sosialisteja, saisimme varmasti perustetuksi oikein suuren nuorioliiton, jonkalaisia amerikalaisilla nuorilla kuuluu olevan useissa kaupungeissa.

Toivon vain, että kaikki tytöt ja pojat alkavat käymään lasten ja nuorten kokouksissa haalilla, jotta saamme joukkomme kasvamaan 50:stä jäsenestä ainakin sataan. Sellaisesta joukosta sitä kannattaisi ottaa kuviakin ja lähettää niitä "Young Socialists' Magazinelle" ja "Lasten Keiväseen." Luulen että kun alamme toimia taas juhlien jälkeen, saamme toiminnan monipuolisemmaksi ja hausemmaksi, niin että siitä on oppia ja huvia kaikille, jotka siellä käyvät.

Yksi jäsenistä.

Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.

Tieteen Keijukaismaa

Suom. Selma Jokela-McCone.

(Jatkoo)

Ja juuri samoin kuin te näette tässä tapahtuvan, tapahtuu kaikkialla maailmassa. Vuoristoissa, missä aina sataa paljon, muodostuu vuorien päällä ja rinteillä pikkuvirtoja, jotka yhtyvät muodostaen suuria jokia, jotka vuorostaan muodostavat järviä; alempi pää järvestä taas puhjeten virtaamaan alaspuin muodostaen uuden joen, joka kasvamistaan kasvaa kunnes se tyhjentää vetensä mereen.

Thames-joki Englannissa kuletaa mereen lähes koko maan vedet. Kaikki sade mikä putoaa Berkshires, Oxfordshires, Middlesexissä, Hertfordshires, Surreyssa, pohjoispuolella Wiltshirea ja luoteelle Kentistä ja etelään Buckinghamshirea ja Gloucestershirea, löytää tiensä Thames-jokeen tehden 6,160 neliömäilän alueen, missä jokainen virta yhtyy Thamesiin, joka kuletaa vedet mereen. Ja niin jokainen maanosaa maailmassa tyhjentää sadevetensä jonkun uoman kautta, joka kuletaa sen mereen.

Mutta mitä tällä on yhteyttä veistotyön kanssa ja laaksojen lohkomisen? Jos otatte laillisen vettä jostaakin juoksevista joesta ja annatte sen hetken aikaa seisoa rauhassa, niin saatte vastauksen kysymykseenne. Sillä yksin kirkkaassakin jokivedessä on osaksi mutaa ja jos otatte joesta vettä silloin kun se tulvii, niin huomaa, että lasin pohjalle jää hyvä joukko mutaa. Tämä osoittaa, että joet ja virrat, pienet ja isot, kulettavat pois kulkieksaan sitä maata minne ylä ja välissä ne virtaavat ja että ne kulettavat maata vuorilta laaksoihin, ja laaksoista mereen.

Ja paitsi mutaa, jonka voimme nähdä, on vedessä vielä muita aineita, joita emme voi silmällä erottaa (kuten jo viime luvussa mainitsimme).

Jos keitätte vettä, joka tulee kalkkiperäisiltä mailta, niin huomaa, että ajanoloon vesipannuunne kerääntyy kova kuori pohjaan ja laidoille ja tämä kuori on kalkkia eli kalkkihiliä, jota vesi on sulannut itseensä kulkieksaan pitkin kalkkisten kallioiden. Professori Bischoff on arvioinut, että Rhine-joki virratessa ohi Bonnin joka vuosi kuletaa kalkkihiliä niin paljon, että siitä tulisi 332,000,000 oisterin kuorta ja jos ne kuoret ladottaisiin kuution muotoiseksi tulisi siitä 560 kuutiojalkaa.

Koska kaikki nämä aineet vedessä joko häkyyväisinä tai näkymättöminä ovat lähtöisin jostakin kohtaa maata ja kulkeutuvat veden mukana toisiin osiin maata tai mereen, niin täytyy niihin kohti maata, mistä aineet ovat otetut, tulla jonkinmoisia vajauksia. Oletteko koskaan kiivenneet ylös noita pikkupuroja mäkilaitteilla? Jos olette sen tehneet, niin varmaankin olette huomanneet kivet, isot ja pienet simerikot, jotka ja kivenlohkoja siellä täällä, jotka usein ovat sirottuneena pitkin puron rantoja; ja kun kävelitte edemmäksi kävi tienne jyrkemmäksi ja kivet suuremmiksi ja kulmikkaammiksi.

(Jatk.)

+++++
+ SUOSITTELEMME AJURI-
+ LIIKETTAMME!
+
+ Olemme aina valmiit palve-
+ lemaan teitä kaikenlaisella
+ ajuriliikkeen alaan kuuluvalla
+ työllä.
+ SEABORG TRANSFER CO.
+ Puhelin 466. Astoria, Ore.
+++++